

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/60/2020
Identifikačné číslo spisu: 7519010707
Dátum vydania rozhodnutia: 07.12.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7519010707.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného P. C. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona o dovolaní ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky proti trestnému rozkazu Okresného súdu Košice - okolie z 19. decembra 2019, sp. zn. 3T/149/2019, na neverejnom zasadnutí konanom 7. decembra 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky sa odmieta.

Odôvodnenie

Trestným rozkazom Okresného súdu Košice - okolie z 19. decembra 2019, sp. zn. 3T/149/2019, bol obvinený P. C. uznaný za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

v obci Z., okres C. - U., dňa 13.10.2019 v čase okolo 01.00 hod. na chodbe v rodinnom dome na ulici I. číslo XX/XXX, pod vplyvom alkoholu a v hneve na svoju manželku W. C., že táto mala prehrať peniaze v hazardnej hre, túto fyzicky napadol tým spôsobom, že najprv jej dal facku, potom ju ťahal za vlasy do spálne, kde si na ňu sadol, napľul jej do tváre, opäť jej dal facku, pričom si udrela hlavu o zem, následne obvinený vzal do ruky nôž, ten jej priložil na oblasť krku a vyhrážal sa jej, že ju zareže ako ovcu, potom ju odtiahol do kúpeľne, kde ju vo vani sprchoval, vulgárne jej nadával, opäť ju schytil za vlasy a odtiahol naspäť do spálne, kde ju priláhol a mokrú celtnu jej tlačil na tvár, vzbudiac u nej dôvodnú obavu, že tieto vyhrážky aj uskutoční pričom fyzickým útokom jej spôsobil pomliaždenie hlavy v oblasti záhlavia, krvnú podliatinu pravého očného viečka, podvrtnutie krčnej chrbtice, pomliaždenie s krvnou podliatinou ľavého ramena nad lopatou bedrovej kosti a v sedacej oblasti vpravo s dobou liečenia v trvaní do 5 až 6 dní.

Podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného

zákona bol za to obvinený P. C. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd uložil trest prepadnutia vecí, a to noža s čiernou rukoväťou s oranžovými okrajmi a čepelou dĺžky 10 cm. Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát.

Podľa 287 ods. 1 Trestného poriadku bol obvinený zaviazaný zaplatiť poškodenej W. C., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Z., Z., I. XX/XXX, okres C. - U., škodu titulom bolestného v sume 1.013 eur.

Proti trestnému rozkazu Okresného súdu Košice - okolie a konaniu, ktoré mu predchádzalo, podala ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerka spravodlivosti“) na podnet poškodenej W. C. z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku dovolanie v neprospech obvineného P. C., pretože označeným rozhodnutím a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol v prospech menovaného obvineného porušený zákon v ustanoveniach § 353 ods. 1, § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku a § 360 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Úvodom svojho mimoriadneho opravného prostriedku zrekapitulovala priebeh doterajšieho konania pred súdom, zhrnula obsah trestného rozkazu, citovala § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku a § 353 ods. 1 Trestného poriadku. Pripomenula, že trestný rozkaz môže byť vydaný bez prejedania vecí na hlavnom pojednávaní len vtedy, ak je skutkový stav spoľahlivo zistený. Podľa jej názoru nestačí priznanie obvineného bez zistenia ďalších skutočností na spoľahlivé zistenie skutkového stavu. V prípade, že niektoré okolnosti nie sú objasnené, sporné či nezodpovedané v rámci prípravného konania, a napriek tomu prokurátor podá vo veci obžalobu, samosudca nemôže vydať vo veci trestný rozkaz, nakoľko by šlo podľa jej názoru o rozpor s § 353 ods. 1 Trestného poriadku. Ďalej poukázala na rozpory vo výpovediach jediných dvoch účastníkov predmetného skutku, ktoré neboli odstránené počas prípravného konania. Ide o tvrdenie obvineného, že celtu mal pripravenú v izbe len z dôvodu, že sa chystal maľovať a celtou chcel zakryť podlahu. Naproti tomu poškodená vo svojej výpovedi uviedla, že o maľovaní jej obvinený nič nespomínal a ani nemala vedomosť, že by sa maľovať chystal. Podľa názoru ministerky spravodlivosti, súd svoj záver oprel len o tvrdenie obvineného a výpoveď poškodenej nevzal na zreteľ. Preto vznikla pochybnosť, prečo sa celta v izbe, kde došlo ku skutku nachádzala, a to aj s ohľadom na to, že celtu obvinený pri útoku na poškodenú použil. Len z výpovede obvineného nie je preto možné urobiť záver, že celta nemala byť po skončení útoku použitá napr. na účel zahľadania stôp. Pripomenula, že obvinený počas výsluchu z 15. októbra 2019 uviedol, že celtu chytil po bokoch hlavy poškodenej a takto s ňou triasol. Súčasne obvinený však dňa 14. októbra 2019 na výsluchu uviedol, že poškodenú celtou nedusil. Podľa jeho výpovede na ňu len spadla a on ju aj s celtou zodvihol a triasol poškodenou. Celtu iným spôsobom nepoužil. Pri výpovedi dňa 13. októbra 2019 o 04.08 pri výsluchu dokonca obvinený vôbec nespomínal celtu ani nôž. Keďže mal vedomosť, že poškodená je astmatik, bol si vedomý, že týmto spôsobom jej ľahko mohol spôsobiť udusenie. Poukázal aj na pochybnosti o noži, ktorý sa v miestnosti nachádzal. Obvinený tvrdil, že mu mal slúžiť pri maľovaní na odstránenie starého náteru z líšt okolo podlahy, pričom tento nôž, podobne ako celtu, použil pri útoku. Obvinený počas výsluchu z 14. októbra 2019 tvrdil, že pri útoku priložil nôž poškodenej ku krku, avšak dával si veľký pozor. Podľa názoru ministerky spravodlivosti nevyznieva toto hodnoverne vzhľadom na požitie značného množstva alkoholu obvineného pred útokom, čím musela utrpieť jeho koordinácia. Pripomenula, že obvinený a poškodená zhodne vypovedali, že obvinený upustil od konania z dôvodu, že do miestnosti vošla ich maloletá dcéra, ktorú išiel následne obvinený upokojovať do jej izby. Z uvedeného teda nemožno vyvodiť záver o tom, že by obvinený upustil od protiprávneho konania z vlastnej vôle a dobrovoľne, ale viedli ho k tomu iné okolnosti, na ktoré nemal vplyv, a teda páchatel' upustil od svojho konania prevažne pod vplyvom prekážky alebo obavy z odhalenia. Ďalej uviedla, že pre posúdenie či skutok bol nebezpečným vyhrázaním, je rozhodné, či úmysel páchatel'a smeroval len k vyvolaniu obavy poškodenej. Ak úmysel a konanie páchatel'a smerovalo k spôsobeniu konkrétnej ujmy

na zdraví alebo k spôsobeniu smrti a páchatel' od dokonania upustil len v dôsledku prekážky alebo obavy (napr. objavenie sa maloletej dcéry), potom by jeho konanie mohlo napĺňať skutkovú podstatu trestného činu vraždy alebo zabitia, prípadne ublíženia na zdraví v štádiu pokusu. Následne pripomenula znalecký posudok MUDr. Ľ. E., PhD., ktorý konštatoval, že doba liečby u poškodenej nemá prekročiť 7 dní. Podľa § 123 Trestného zákona nie je možné stanoviť hranicu pre ublíženie na zdraví striktne na 7 dní a dlhšie, ale je nutné prihliadnuť na všetko, čo vyšlo počas vyšetrovania najavo, aj na závažnosť konania, ktorým boli zranenia spôsobené. Ako príklad uviedla, že podvrtnutie krčnej chrbtice spôsobovalo intenzívne bolesti záhlavia a krčnej chrbtice s vyžarovaním do pliec a lopatiek, obmedzenie pohybu krčnej chrbtice, čo bolo znalcom hodnotené ako závažné narušenie obvyklého spôsobu života. Následne pripomenula judikatúru, z ktorej vyplýva zásada voľného hodnotenia dôkazov súdom, a to aj v prípade znaleckého posudku. Doplnila, že podľa správy ošetrojúceho lekára poškodenej v dobe spáchania skutku bola odhadovaná doba liečenia na 14 dní. Znalec napriek tomu dospel k záveru, že doba liečenia je viac než o polovicu kratšia, a to dokonca pod hranicou „nie krátkeho času“. Dôsledkom tohto zúženia bola ovplyvnená aj výrazná zmena kvalifikácie skutku. Tento rozpor si podľa nárazu ministerky spravodlivosti vyžadoval výsluch znalca za účelom riadneho zistenia skutočnej dĺžky liečenia poškodenej, aby sa skutkový stav považoval za spoľahlivo preukázaný podľa § 353 ods. 1 Trestného poriadku. Teda existujú závažné pochybnosti o presnom zistení skutku a úmysle obvineného, ktoré by mohli viesť k iným záverom o právnej kvalifikácii skutku, a preto záver súdu, že skutkový stav bol bez dôvodných pochybností náležite zistený, nekorešponduje s uvedenými rozpormi, ktoré neboli v prípravnom konaní odstránené. Tieto rozpory by podľa názoru dovolateľky mohli byť odstránené nariadením hlavného pojednávania s vykonaním dokazovania priamo pred súdom. Následne citovala § 353 ods. 1 Trestného poriadku, § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Vzhľadom na uvedené ministerka spravodlivosti navrhla, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že trestným rozkazom Okresného súdu Košice - okolie, sp zn. 3T/149/2019 zo dňa 19. decembra 2019, z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, bol porušený zákon v ustanovení § 353 ods. 1, § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku, § 360 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v prospech obvineného P. C.. Súčasne žiadala, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý trestný rozkaz Okresného súdu Košice - okolie, sp zn. 3T/149/2019 zo dňa 19. decembra 2019 zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad. Na záver navrhla, aby najvyšší súd podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Košice - okolie, prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie ministerky spravodlivosti doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila poškodená W. C. (ďalej len „poškodená“) písomným podaním z 20. júla 2020, v ktorého úvode uviedla, že nakoľko v čase spáchania skutku žila od obvineného oddelene, tento ju pod zámienkou zvýšenej teploty ich syna dňa 13. októbra 2019 zavolať do rodinného domu na ul. I. XX/XXX v obci Z., kde ju fyzicky napadol úderom do hlavy odzadu, stiahol za vlasy do priestorov spálne, pričom na zemi bola rozprestretá celta a pri nej pripravený nôž. Následne fyzický útok pokračoval ďalšou bitkou, odvlčením do sprchy, kde v útoku bol vyrušený maloletou dcérou, ktorá sa zobudila a s plačom prišla na prízemie. Keď jej držal celtu pod krkom hovoril, že o tomto čo sa tu teraz odohralo sa nikto nedozvie, lebo on nikomu nič nepovie a ona tu už nebude. Odsedí si 25 rokov, ale bude mať pokoj. Dodala, že má z obvineného nočné mory, neustále sa vracajúce spomienky, v noci nevie spať a má záchvaty strachu. Vzhľadom na uvedené má za to, že obvinený sa v skutočnosti dopustil trestného činu vraždy v štádiu pokusu, ktorého dokonaniu zabránil príchod maloletej dcéry. Podľa názoru poškodenej tieto závery jednoznačne vyplývajú z vykonaného vyšetrovania a zranenia nedosahovali dobu liečenia 5-6 dní ako konštatuje prokuratúra v obžalobe, keďže samotné podvrtnutie krčnej chrbtice je definované dobou liečenia 21 dní. Preto je za uvedené závery zodpovedná Okresná prokuratúra Košice - okolie, kde má obvinený kamaráta prokurátora, ako jej v minulosti opakoval. Dodala, že trest na obvineného nemá vplyv, nakoľko bola susedmi upozornená, že obvinený sa zvykne prechádzať okolo miesta jej bydliska v rozhovoroch sa jej vysmieva, za svoj čin sa jej neospravedlnil, jeho ľútosť bola iba formálna a označuje ju za vinníčku celého útoku. Nakoľko z pozície poškodenej

nemala možnosť podať odvolanie voči výroku o vine odsúdeného, dovolanie ministerky spravodlivosti považuje za dôvodné a navrhuje, aby najvyšší súd dovolaniu vyhovel. K svojmu vyjadreniu pripojila lekárske správy z 31. decembra 2019, 07. februára 2020 a 29. januára 2020.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice okolie úvodom písomného vyjadrenia k podanému dovolaniu zrekapitulovala priebeh doterajšieho konania i obsah predmetného dovolania. Uviedla, že skutkový stav veci bol vykonaným dokazovaním v prípravnom konaní zistený správne, pričom nedošlo k porušeniu ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vo veci. V prípravnom konaní boli zabezpečené výpovede obvineného, poškodenej, svedka M. I., znalecké posudky a listinné dôkazy. Podľa názoru prokurátorky boli splnené podmienky pre postup samosudcu podľa § 353 ods. 1 Trestného poriadku a v prípravnom konaní neboli porušené základné zásady trestného konania podľa § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného zákona. Ďalej pripomenula, že obvinený sa poškodenej vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu. Tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou a na chránenej osobe. K spáchaniu tohto skutku sa obvinený priznal a uviedol skutočnosti, ktoré jeho skutku predchádzali. Podľa jej názoru rozpor medzi obvineným a poškodenu v spojitosti s nožom a celtou nezakladajú pochybnosti o správnosti skutkového zistenia stavu veci. Prokurátorka vyslovila názor, že z uvedeného nie je možné usudzovať, že obvinený mohol mať aj iný úmysel, ako nebezpečným vyhrážaním vyvolať obavu poškodenej a od iného úmyslu mohol upustiť v dôsledku prekážky alebo obavy, ako napr. objavenie sa maloletej dcéry. Poukázala na znalecký posudok z odboru psychológie, z ktorého okrem iných skutočností, vyplýva motivácia konania obvineného. Následne pripomenula znalecký posudok z odboru zdravotníctva, odvetvie chirurgia a úrazová chirurgia, podľa ktorého zranenia poškodenej si objektívne vyžadovali dobu liečenia a práceneschopnosti v trvaní 5 až 6 dní a po túto dobu mala narušený obvyklý spôsob života. V znaleckom posudku sa konštatuje, že zranenia poškodenej mohli byť spôsobené tak, ako to uviedla poškodená vo svojej výpovedi a tie isté úrazové mechanizmy uvádza vo výpovedi aj obvinený. Nakoľko nevznikli pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, nebolo potrebné v zmysle § 146 Trestného poriadku požiadať znalca o vysvetlenie alebo doplnenie posudku. Vzhľadom na uvedené má za to, že zranenie poškodenej nemalo charakter ublíženia na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona. Nakoľko považuje skutkový stav za dostatočne preukázaný dôkazmi vykonanými v prípravnom konaní a neboli zásadným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci navrhla, aby najvyšší súd dovolanie ministerky spravodlivosti podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Obvinený prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Z. K. doručil Okresnému súdu Košice - okolie dňa 17. augusta 2020 vyjadrenie k dovolaniu. Po stručnej rekapitulácii dôvodu dovolania uviedol, že rozhodnutie považuje za zákonné, pričom dokazovanie bolo vykonané štandardným spôsobom. Pripomenul, že v rámci prípravného konania sa orgány činné v trestnom konaní museli opierať len o výpovede obžalovaného a poškodenej, ktoré neboli úplne identické, ako aj o zabezpečené objektívne dôkazy, pričom orgány činné v trestnom konaní sa s úvahami o vražde v trestnom konaní nezaoberali v žiadnom štádiu konania. Poukázal na to, že použitie celt na prípadné zahľadenie stôp nemá žiadnu oporu v zistenom skutkovom stave. Podľa jeho názoru si svoju chybu uvedomil, prijal trest a nie je problémovou osobou. Na záver dodal, že poškodená pri oboznamovaní s výsledkami vyšetrovania a ani po vydaní trestného rozkazu neprejavila nespokojnosť s konaním a rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní, nepodala odpor proti trestnému rozkazu, a preto o jej motivácii na podanie dovolania možno vysloviť len domnienky. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie.

Následne bol spis predložený dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd z predloženého spisu zistil, že vyjadrenia poškodenej, prokurátorky a obvineného boli zaslané iba ministerke spravodlivosti, a teda nie navzájom aj ostatným stranám konania (obvinenému, jeho obhajcovi, poškodenej a prokuratúre), a to aj napriek tomu, že uvedené podania obsahujú relevantnú argumentáciu, a v takomto prípade si zásady spravodlivého procesu vyžadujú, aby vyjadrenia podané k dovolaniu boli zaslané ako samotnému dovolateľovi a jeho právnenému zástupcovi, tak aj ostatným stranám konania, ktoré by rozhodnutím o dovolaní mohli byť priamo dotknuté, a to tak, aby mali možnosť sa s ním oboznámiť a v súdom určenej lehote k nemu vyjadriť. Ďalej v rozpore s § 136 ods. 1

vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2003 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy absentovala podacia pečiatka súdu prvého stupňa na dovolaní ministerky spravodlivosti. Okrem toho spis obsahoval neúplnú predkladáciu správu bez pečiatky predkladajúceho súdu. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dňa 30. septembra 2020 vrátil spis Okresnému súdu Košice - okolie ako predčasne predložený s tým, že po odstránení uvedených nedostatkov má súd prvej inštancie opätovne predložiť spis najvyššiemu súdu.

Okresný súd Košice - okolie doručil vyjadrenia poškodenej, prokurátorky a obvineného ostatným stranám konania, pričom títo sa k nim už nevyjadrili.

Následne prvostupňový súd doručil spis súdu dovolaciemu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) najskôr predbežne preskúmal splnenie procesných - formálnych podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku s poukazom na § 566 ods. 3 Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) a spĺňa aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku.

Po oboznámení sa s argumentáciou ministerky spravodlivosti uvedenou v predmetnom dovolaní však najvyšší súd zároveň dospel k záveru, že dovolanie ministerky spravodlivosti je potrebné odmietnuť postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Úvodom sa žiada zdôrazniť, že dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. V konkrétnom prípade však musí vždy prevažovať záujem zákonnosti rozhodnutí a postupu konania, ktoré právoplatnému rozhodnutiu predchádzalo, nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Tak tomu bude iba pri zásadných a podstatných vadách, pre ktoré nemôže napadnuté rozhodnutie obstáť, pretože by to bolo ohrozením zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. Uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov totiž znamená predlžovanie konania a prelomenie princípov nezmeniteľnosti rozhodnutia, ktoré sa stalo právoplatným.

Ministerka spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku podá dovolanie aj vtedy, ak (podľa jej názoru) právoplatné rozhodnutie vychádza zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Z formulácie predmetného ustanovenia Trestného poriadku je zrejmé, že ministerka spravodlivosti má povinnosť podať dovolanie v prospech alebo neprospech obvineného v prípade, ak má pochybnosť, či bol z vykonaných dôkazov dostatočne zistený skutkový stav a rovnako tak, keď dospeje k záveru, že závažným spôsobom boli porušené ustanovenia, ktorými sa má náležite zistiť skutkový stav. Uvedené oprávnenie ministerky spravodlivosti je zároveň obmedzené materiálnou podmienkou, v zmysle ktorej sa tento dovolací dôvod môže použiť iba, ak by to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (§ 371 ods. 5 Trestného poriadku).

K tomu je potrebné dodať, že právom ministra spravodlivosti ako dovolateľa síce je napadnúť rozhodnutie pre nesprávne zistenie skutkového stavu a hodnotiť tak rozsah dokazovania alebo namietať takýmto spôsobom porušenie ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci, avšak ani z ustanovenia § 371 ods. 3 Trestného poriadku nevyplýva jeho neobmedzené právo namietať hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, najmä pokiaľ sa konajúce sudy týmito dôkazmi dôsledne zaoberali. V dovolacom

konaní totiž ani za súčasného použitia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku neprichádza do úvahy namietať hodnotenie dôkazov súdmi, ak je toto založené na prísnom logickom úsudku, ku ktorému konajúce súdy dospeli na podklade starostlivého posúdenia každého vykonaného dôkazu z hľadiska jeho prípustnosti, závažnosti a vierohodnosti. Z uvedeného vyplýva, že dovolací súd na podklade takéhoto dovolania preskúmava hranice dokazovania predmetného trestného činu z hľadiska množstva a kvality dôkazov, avšak samotný rozsah hodnotenia dôkazov skúma iba z aspektov zákonnosti, závažnosti a vierohodnosti (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. apríla 2014, sp. zn. 1 TdoV 5/2014; podobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. apríla 2020, sp. zn. 6 Tdo 44/2019). Inak povedané, ustanovenie § 371 ods. 3 Trestného poriadku možno účinne uplatniť len vtedy, ak ide o pochybenie jednoznačné pri hodnotení dôkazov, nemôže ísť o iný názor na hodnotenie dôkazov súdom a dovolateľom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. júna 2014, sp. zn. 6 Tdo 23/2014; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2019, sp. zn. 6 Tdo 14/2018).

V prejednávacom prípade ministerka spravodlivosti dovolanie odôvodnila tým, že skutkový stav nebol bez dôvodných pochybností objasnený vzhľadom na rozpory vo výpovediach obvineného a poškodenej, ako aj rozpory medzi lekárskymi správami a znaleckým posudkom. Neodstránením týchto rozporov vznikli pochybnosti o správnom právnom posúdení konania obvineného, ktoré mohol byť posúdené ako trestný čin vraždy, zabitia alebo ublíženia na zdraví v štádiu pokusu.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutkové okolnosti:

V rámci prípravného konania bolo vykonaných viacero výsluchov obvineného a poškodenej. Z tvrdení obvineného vyplynulo, že použil nôž, ktorý priložil na krk poškodenej, pričom si dával pozor, aby ho bol otočený opačnou stranou a teda nie stranou, ktorou by jej mohol priamo spôsobiť zranenie. Poškodená v rámci svojich výpovedí potvrdila použitie noža s vyhrážkami, avšak poukázala na to, že nožom jej nebol vyvíjaný tlak na krk. Po jej prosbách, aby prestal s konaním už len kvôli deťom, obvinený dal nôž preč. Vzhľadom na tieto tvrdenia poškodenej je zrejmé, že obvinený sám upustil od používania noža už po prosbách poškodenej. Následne, ju zobral do kúpeľne, kde jej osprchoval hlavu. Pri tom ich vyrušila ich maloletá dcéra krikom z horného poschodia. Potom obvinený zobral poškodenú do spálne, kde ju zvalil na zem, triasol s ňou, zobral celtu a dal jej ju okolo krku ako šál, pričom sa ju jej použitím ťahal smerom hore. Následne od konania upustil a išiel za ich dcérou na poschodie, po chvíli sa vrátil a poslal poškodenú za dcérou. Z oboch výpovedí jednoznačne vyplýva, že obvinený sa pod hrozbou bezprostredného násillia snažil zistiť akú sumu finančných prostriedkov poškodená prehrala v kockách.

Podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona pokus trestného činu je konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel dopustil v úmysle spáchať trestný čin, ak nedošlo k dokonaniu trestného činu.

Vzhľadom na okolnosti páchania skutku je zrejmé, že konanie obvineného nesmerovalo priamo k dokonaniu trestných činov ublíženia na zdraví alebo vražde, ako je uvádzané v dovolaní, nakoľko z výsluchov obvineného a poškodenej nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by tomu mohli priamo či nepriamo nasvedčovať. Z ich výpovedí je zrejmé, že obvinený sa poškodenej vyhrážal smrťou spôsobom, ktorý by mohol vzbudiť dôvodnú obavu, aby donútil poškodenú priznať sa k sume, ktorú prehrala v kockách. Prítomnosť cely a noža boli podľa obvineného v miestnosti za účelom maľovania bytu. Vykonaným dokazovaním nebola preukázaná žiadna skutočnosť, ktorá by naznačovala alebo by založila dôvodnú pochybnosť o inom ako pripravovanom využití noža a cely pri maľovaní bytu.

K námietkam ministerky spravodlivosti o neodstránení rozporov medzi lekárskymi správami a znaleckým posudkom MUDr. E. E., PhD., najvyšší súd upriamuje pozornosť na predmetný znalecký posudok č. 105/2019 z 25. novembra 2019. Znalec pri vypracovávaní znaleckého posudku mal k dispozícii okrem iného aj úplnú zdravotnú dokumentáciu poškodenej, a teda aj na základe týchto podkladov určil dĺžku narušenia obvyklého spôsobu života poškodenej v súvislosti so zraneniami maximálne na 5 - 6 dní (menej ako 7 dní) a najvyšší súd nemal žiadne pochybnosti o úplnosti a

správnosti znaleckého posudku. Nakoľko znalec pracoval aj na základe zdravotnej dokumentácie, ktorej závery boli podľa ministerky spravodlivosti v rozpore so znaleckým posudkom, znalec jeho vypracovaním odstránil tieto rozpory. Podľa názoru dovolacieho súdu, nie je potrebné vykonať výsluch znalca, nakoľko tento mal k dispozícii nielen predmetné lekárske správy, ale ako podklad mu slúžili výpovede obvineného a poškodenej vo vyšetrovacom spise, konzultácie s poškodenou a dospel k záveru o dĺžke narušenia obvyklého spôsobu života. Súčasne hodnotil zranenia z medicínskeho hľadiska ako ľahké. Znalec potvrdil, že zranenia mohli byť spôsobené úrazovým mechanizmom, ktorý pospisujú poškodená a obvinený vo svojich výpovediach. Ďalej uviedol, že na tele poškodenej neboli zistené žiadne zranenia spôsobené nožom.

Podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona kto sa inému vyhráža smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku

- a) závažnejším spôsobom konania,
- b) na chránenej osobe.

Uvedené konanie obvineného bolo preto správne podriadené pod kvalifikovanú skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Vzhľadom na uvedené musel dovolací súd konštatovať, že formulácia skutku vo výrokovej časti trestného rozkazu okresného súdu, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, plne zodpovedá zákonnému vymedzeniu uvedeného trestného činu.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 353 ods. 1 Trestného poriadku samosudca môže bez prejednávania vecí na hlavnom pojednávaní vydať trestný rozkaz, ak je skutkový stav spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi.

Záverom najvyšší súd dodáva, že po preskúmaní obsahu celého spisu vrátane podaného dovolania a vyjadrení procesných strán dospel k názoru, že nedošlo k porušeniu § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku a § 353 ods. 1 Trestného poriadku ani § 360 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v prospech obvineného.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.